

Respostes a la ciutadania d'ERC-GxE al Ple de 21/06/2017

El senyor Fernández:

“Hola, buenas noches. Yo he escuchado aquí, en los plenos, hace tres plenos, me parece, que se iban a quitar seis u ocho calles franquistas. Entonces, yo adelanto la piedra. ME parece muy bien que Antonio Salazar, de Can Clota, que ha estado de regidor muchos años aquí y es una persona admirable, que tenga también una calle, como Carmen Chacón, que también la puede tener, pero no nos olvidemos de Domingo Rubio, que ha estado 26 años en una asociación de vecinos gratuitamente, poniendo dinero de su bolsillo. Por lo tanto, sí que les pediría a todos los portavoces aquí presentes que me den la respuesta de si están a favor de Domingo Rubio o no.”

La senyora Villena:

“La veritat és que jo he conegut més al senyor Artacho en aquest sentit, i seria una cosa semblant.”

La senyora Oró:

“Parlarem dels pressupostos participatius, i demano perdó si això aixeca ampolles. M'hagués agradat que hagués estat el senyor Roldán, s'hagués adonat de com funcionen algunes coses. Per exemple, es van formar quatre grups, i allà van sortir una sèrie de propostes. I els quatre grups primer van votar el que va sortir al grup, en un, després es van reunir els quatre, van votar el mateix, i això ho van portar davant de la taula. I a la taula es va fer votar dues vegades allò, però no sé com es va entendre que teníem dubtes, i bé, no sé què passa que la gent, *en la fracción de un segundo cambia la opinión del mundo*, i una persona que estava súper decidida, que des del primer moment ho tenia molt clar, el que havia de fer i tal, doncs, no, va canviar, va canviar la història.

Al nostre grup almenys se'ns va dir que es procuraria no destinar-se res a cap cosa que tingués a veure amb la Metropolitana, amb la Generalitat o la Diputació. Per això es van deixar de banda –aquesta és una cosa, senyor Sanz, que li havia d'explicar– tots aquells que acaparaven tots els pressupostos. I a part, els pressupostos, que s'acollien tots als pressupost, doncs, es van apartar, perquè es va intentar que es repartís entre tot el territori. No solament al centre, no solament a Can Vidalet, sinó que es va tenir d'una manera molt global. Considero que va estar molt encertada, i així va estar. Però allí se'ns va canviar, de cop i volta apareix un cinquè grup, al qual

no coneixíem, i no sabíem amb qui estava. I es va adreçar, en el moment que es vota per quarta vegada, per la gent que va dir vota allò, i diu: «Es que hemos trabajado mucho. ¿Para esto hemos trabajado tanto?» Doncs, no ho sé. Què vol dir, que estaven en un tapat, que era un grup...? Realment jo no el coneixia, aquest grup. Bé, a partir d'aquí, no sé per quines pressions, l'altra gent va anar canviant. Jo, veient per on anaven les coses, vaig parar un segon i em vaig assabentar, i vaig pensar en què haguessin fet el Juan Artacho i el Juan Serrano, i vaig dir: ves-te'n. I me'n vaig anar. I aquí queda la història.

És veritat que al començament ens van posar totes les flors hagudes i per haver, i jo per dintre pensava: com continuïn posant-nos tantes medalles, ens aixecarem i caurem, perquè no podrem aguantar tant pes. Però no, no va ser així. Després, per part de la senyora Pilar Díaz, amb perdó, va tenir una intervenció poc afortunada, perquè nosaltres no teníem la culpa, nosaltres pensàvem que eren vostès els que havien de gestionar. Si de cas, i per a la propera vegada, que ens digui: «I vostès hauran de gestionar...», no sé què, no sé quantes. Bé, ja veurem això. És una altra història completament diferent, i no em va agradar com va ser. Després la gent va venir, van voler parlar i dir coses, i jo vaig dir que no, que aquell no era el moment ni molt menys. Per tant, prego, si us plau, que es tingui en compte la ciutadania, però si no, una de dos, o no es participarà, o potser farem una d'això i anirem només els que pensem sempre el mateix, i així encara es veurà més el tipus de manipulació que a vegades es poden produir, involuntàriament penso jo, no?, però vaja... La pregunta...

Quant ens ha costat aquest pressupost participatiu, i qui era el client? Així de clar. I per què la senyora Raquel va actuar com va actuar? *Merci.*”

La senyora Villena:

“Jo vaig estar a la reunió, i la veritat és que em va semblar això, que canviava tot, que tot el que havia treballat la gent, els grups dels procés participatiu, es quedava en no res, i em va donar aquesta impressió també, que d'alguna manera s'havia arribat a una conclusió, a una decisió que no havien pres els grups del procés participatiu. Aleshores, la impressió era que, d'alguna manera, què havia canviat? Què havien fet perquè canviés això, si estaven tan decidits i havien pres unes decisions.

I una altra cosa que em va semblar és que els grups del procés participatiu havien tingut assessorament tècnic suficient, perquè havien presentat projectes, dibuixos i tal, però els havia faltat algun consell tàctic o pràctic, perquè si no, no hagués passat això. Vull dir que si algú els hagués dit que hi havia coses que no cabrien o que no

sortirien endavant, doncs, el tema dels semàfors, per exemple, una cosa tan concreta, que podia ser del Departament de Mobilitat i ja està, i això no era objecte d'un procés participatiu. Ara mateix és que no me'n recordo de més exemples, però sí que em va donar la impressió que o bé els havia faltat assessorament, o que alguna cosa havia fallat.”